

VI.

Vyskočil jsem do sedla a vši silou zabořil paty do boků horalského koně, který vystřelil přes trsy trávy a poté, co mě málem shodil na zem, přešel po několika dlouhých skocích do trysku. V padajícím soumraku jsem jen stěží odhadoval vzdálenost a Katie ani jejího poníka nikde neviděl. Mou narůstající paniku zadržovalo nepochybné vědomí, že není možné, aby jednoduše zmizeli. Nemohla se po nich jen tak slehnout zem. Podle všeho se však stalo právě něco takového.

Vzápětí jsem přešel skoro přímo nad nimi. V hlubokém a netušeném dolíku vedle sebe leželi kůň i jeho jezdyně. Ani jeden z nich se nehýbal, viděl jsem ale, že poník dýchá a nadouvají se mu boky. Vrhel jsem se ke Katie a nahmatal její puls. Díky Bohu! Lapat po dechu začala i ona. Možná byla v šoku. Jako její poník. Nato slabě zasténala a sraštila čelo. Po ztrátě vědomí pomalu přicházela k sobě a převalila se na bok.

„Nehýbej se, miláčku,“ zašeptal jsem. „Můžeš mít něco zlomeného.“

Vůbec si mě nevšimala. Zamručela, otevřela oči a posadila se. Pak ukázala prstem kamsi za má záda. „Podívej se, Davide. Tak koukej!“

Pomalou jsem se otočil a spatřil postavu, kterou jsem nejprve považoval za děcko, malého chlapce. Byl oblečen od hlavy až k patě v nejrůznějších odstínech hnědé a zelené, na hlavě měl klobouk se zastrkaným peřím a šípem založeným ve svém luku mířil přímo na mě. Stál naprosto bez hnutí, v bezprostřední blízkosti, tětívu měl nataženou až k rameni a nevydal ani hlásku. Vzhledem k tomu, že jsem u sebe neměl žádnou zbraň, a to dokonce ani svůj nůž, pomalu jsem zvedl ruce vzhůru.

„Ne, ne...“ promluvila Katie k chlapci. „Byla to nehoda. Tím jsem si jistá. Vás jsme neviděli.“

Hoch zůstával zticha. Nepřestával plnou silou napínat svůj luk a pomalu začal kroužit kolem, aby měl výhled na nás oba i poníka.

Pozorně jsem ho sledoval, uvažoval, zda vystřelí, a uvědomil si, že to není žádný chlapec, ale malý štíhlý mužík s vrásčitou a ošlehanou tváří.

Poník zafřkal a na místě, kam spadl, se začal kolébat ze strany na stranu. Katie se zvedla na nohy, stále nejistá a malátná.

„Prosím,“ řekl jsem. „Nejsem ozbrojený. Nic nemám. Neublížím vám.“

V tu chvíli se na okraji prohlubně objevili Wilson s Campbellem. Pohled na ně podivného malého mužíka dosti zneklidnil. Pochopil jsem, že si uvědomil, že své šípy nedokáže vystřelit tak rychle, aby nás zasáhl všechny, a že oba vojáci u sebe navíc mají brokovnice. Když poník znovu zaržál, mužík pomalu sklonil svůj luk, vrhl se k němu, chytil ho za přední nohy, vydal tichý mlaskavý zvuk a s nesmírnou, netušenou silou ho převrátil a vytáhl na rovnější terén.

S otevřenými ústy jsme sledovali, jak se starý horalský kůň převrátil na břicho, skrčil pod sebou zadní nohy, vstal a otřepal se. Upoutání zázračným poníkovým vzkříšením jsme si vůbec nevšimli, že mužík mezitím zmizel.

*

„Podívej, Sandy, s tímhle nic nenadělám.“

Seržant Bell začal v osamocené cele policejní stanice v St Boswells vykládat, proč musí nevyhnutelně sepsat hlášení, přestože je Štědrý den. Po telefonátu souseda – osoby, kterou policista odmítl jmenovat – zastavil jeho jediný hlídkový vůz Sandyho na cestě do Jedburghu. Po prohlídce auta ho konstábl požádal, aby se s ním vrátil zpět na strážnici a odpověděl na pár otázek.

„Víš, Sandy,“ řekl seržant Bell. „Tohle vůbec nedává smysl. Povídal jsi, že jedeš ven, abys kamarádovi nakrmil nějaké ovce. Nechceš ale říct komu ani kam. A nedokážeš vysvětlit, proč jsi v autě neměl svoje kolie a proč konstábl vzadu nenašel žádné pytle s krmením. Tvůj soused tě